

Hogyan lett a pillangóvirágból cukorborsó?

Írta: Tornóczky Sára (9 éves) Bátaapáti

Régen történt biz ez. Abban az időben virágosabb volt a tavasz, hosszabb a nyár, áldottabb az ősz, igazabb a tél. Hogy nagyot ne mondjak, nagyobb volt akkoriban a búzaszem, mint most a kukorica. Akkora mogyorók nőttek a fákon, mint egy dió. A dió pedig olyan óriási volt, hogy tíz szemből kijött egy tepsi diós béles. Akkoriban sokkal több virág nőtt. Tavasztól őszig a réteket virág borította. Az erdők alja mintha virágszőnyeggel lett volna letakarva. A házak kertjeiben akkora virágok nőttek, hogy a kisgyerekek csak felügyelettel mehettek ki, nehogy eltévedjenek. A temérdek virág nem győzött egymással versengni, melyik a legszebb. Volt, aki színpompás szirmaival, volt, aki karcsú természetével próbált túltenni a többiekén. Végül már nem tudták kitalálni, hogyan legyenek különbek a másikonál.

Egyszer aztán a rózsza kitalálta, hogy mézédessé illatot szeretne magának. Addig-addig könyörgött, míg Tavasz Tündér engedett, és bódító illatot varázsolt neki., Erre aztán jöttek sorban virágtestvérei, és ki szelídebben, ki erőszakosabban igyekezett illatra szert tenni. Mivel Tavasz Tündér nagyon jószívú volt és igazságos is, mindenkit megajándékozott a hozzá illő jó illattal. A sor végére jutott a pillangóvirág. Egyszerű gúnyája, hajlékony dereka, könnyű kis levelei miatt lenézték társai. Eltörpült a több évig növekedő rózsafák vagy mályvabokrok mögött, hisz neki csak egy nyár jutott a tündöklésből. Csendesen állt elő kérésével.

- Kedves tündér, varácsolj nekem is illatot. Az sem baj, ha csak olyan keveset adsz, hogy csak a rajtam lakó katicák gyönyörködhetnek benne.

A tündérnek tetszett pillangóvirág szerénysége. Tüstént hozzá látott az illatvarázsláshoz. De jaj, elfogyott az illatvarázs! Hiába próbálta újra és újra, egy fuvallatnyi illat sem maradt az illatszákjában. Töprengett, mi tévő legyen, végül így szólt:

- Neked külön ajándékot adok, mint a többieknek. Mától fogva virágaidból hosszú tokokban

kövér magocskák fejlődjenek! Zsengék és édesek! Aki megkóstolja mind jobban fog szeretni és többre fog becsülni, mint kevély, illatos társaidat.

Így is lett. A tavasz elmúlásával a pillangóvirág szirmai elszáradtak, és nyár elején bőséges termést érlelt. Az emberek leszedték és ízletes levest, főzeléket főztek belőle. Az asszonyok kiirtották körülötte a haszontalan növényeket, hogy ne vegyék el előle a fényt, nedvességet és tápanyagokat. A katicák összegyűjtötték róla az élősködő levéltetveket, hogy kárt ne tegyenek benne. A kisgyerekek titokban néha megdézsmálták a dagadozó hüvelyeket, és csak úgy nyersen tömték magukba az ízletes csemegét. Maguk között elneveztek cukorborsónak, mert olyan nagyon édes volt az íze, mint a cukor.

A pillangóvirágnak ugyan jobban tetszett az eredeti neve, mégsem haragudott a gyerekekre. Boldog volt, hogy ugyan sem illatával, sem szépségével nem gyönyörködtethette az embereket, természetével olyan örömet tudott okozni nekik, amire világ életében vágyott.

A kis zöld alma

Írta: Fábíán Ildikó, Kétsoprony

Ez a kicsi zöld alma igaz története, amely csodák csodájára a karácsonyfa legpirosabb dísze lett.

A kicsi zöld alma élete hónapokkal ezelőtt kezdődött, mikor a kerti nagy almafa virágba borult, a virághóval fedett fát körbezsongták a méhecskék, csak úgy döngicsélt a sok szorgos állat. Három kis élet indult növekedésnek egymás mellett a langyos tavaszi szélben. A két nagyobb testvér eltakarta a kicsi elől a napot, mindig árnyékban volt, nem tudott lépést tartani fivéreivel, hiába kérlete, sokszor lökdöste őket a szélben, hátha előrébb kerül, közelebb az éltető naphoz. A kisfiú végigjátszotta az almafa tövében az egész nyarat. Pajtásával almaszámoló versenyt rendeztek. Figyelték és lesték, hogy bújnak elő az almák a levelek közül, hogy változik színük rózsaszínre. A forró nyári napok elszálltak. A három almatestvér közül kettő szépen növekedett, az arcuk is barátságosabb, pirosposzsgásabb színt kezdett ölteni. Beköszöntött az ősz, amit a fák hangjának megváltozása is jelzett. Az addig susogó levelek hangjába zörgő hangok vegyültek. Reggelente a falevelek fázósan csavarodtak össze. A nagy almafa új díszet kapott a természettől. Piros, mosolygós almák garmadája alatt roskadozott a szétterülő fakorona.

- Holnap almaszedés lesz – mondta a nagybajuszú gazda a fiának.

Hallották az almák. Mind a legszebb orcáját fordította a nap felé. A legkisebb almatestvér kicsi és zöld maradt. Testvérei mögött észrevétlenül kuporgott a levelek alatt. Szorgos kezek kapkodták az almákat a kosarakba, ládádba.

Mindegyik almát megszemlélte, megdicsérte, amelyet leszedett a fáról a fiúcska.

- Jaj de szép! Ez a legpirosabb! – ujjongott a legényke.

A három testvérből kettőt már leszakított. Vitte is az apjának.

- Karácsonyi almák esznek apám, olyan szépek – lelkengett.

Nyúlt a harmadik, a még mindig zöld alma után, amikor az apja rászólt.

- Hagyd már azt a semmilyen! Van elég szebbnél-szebb!

A kis zöld alma összerándult bánatában. Kint maradt a fán, nem kellett senkinek. Igaz is. Ki eszik éretlen kicsi zöld almát.

Társai mind a kamra polcain sorakoztak pirosan, illatozva, amikor éjjel kegyetlen, fagyos szél rázta meg a fa ágait. Levelek százai suhantak tova, pörögtek, zörögtek. Komor felhők takarták el a csillagokat. Megérkezett a szomorú őszi eső. A kis árva reszketve sírdogált gyedül a hideg éjszakában.

Hajnaltól alig hallható neszre ébredt dideregve a hideg esőtől. Olyat látott, amit életében soha. Nem a nagybajuszú gazda állt mellette, nem is a mindig vidám fiúcska, hanem egy levélkendős ősz hajú öregasszony. Kendője falevelekből készült, fehér hajtincseit lobogtatta a szél a ráncos sárga arca körül. Gyöngéden megsimogatta a riadt kis éretlen almát.

- Szípgóságod hallottam már messziről. Kint reszketsz a barátságtalan időben – suttogetta barátságosan.

- Mindenki elment csak én maradtam. Nem kellek senkinek, pici és zöld maradtam. A

testvéreim pirosak és nagyok lettek. Ők már a kamra polcain pihennek. Még soha nem láttam a napot - szipogta. – Ki vagy te, hogy engem észrevettél?

A levélkendős asszony az ég felé emelte görbe aszott ujjait. A felhők szétnyíltak. Éltető napfény árasztotta el a kertet. Az almácska azt sem tudta, hova legyen örömében. Ficákolni kezdett az ágakon. Csak most, csak neki ragyogott fel az éltető napfény. Az Ég Szíve melegséggel öntötte el. Irult-pirult örömében. Közben a levelekbe burkolózó néni szedelőzködött. Megcirógatta a ragyogó almát.

- Én Őszanyóka vagyok – súgta.

Már repült is tova. Vitte a hírt országnak – világnak. Itt van az ősz, ideje szedelőzködni.

A meleg napsugarak a kisfiút is kicsalogatták a kertbe. Távolról lehetett hallani jöttét. A száraz falevelek zizegtek a talpa alatt. Meglepődve állt meg a lehajló ág alatt, amin egy szép, vörös almát vett észre. Leszakította, szaladt apjához.

- Most vettem le a fáról Ez lesz a karácsonyi almám. Ez gyönyörű! – kiáltotta.

- Akkor a polcon a helye - hallatszott gazduram hangja.

Fent a magasból, a bodorfelhők közt egy sárgás, ráncos öreg arc mosolygott le rájuk.

A kerek, pirosposzgás alma a befőttes üvegek elé került a kamra díszhelyére, a polcra.

- Itt a helyed kicsi alma. Nemsokára karácsony. Te leszel a fa dísze. Vigyázz magadra!

Puha gyerekek kezek simogatták szelíden nap, mint nap, azután ragyogó zöld szalagot kötöttek rá, hogy elfoglalhassa méltó helyét a karácsonyfán.

Onnan mosolygott mindenkire boldogan ő, a valamikor kicsi zöld alma.

A rizs, a búza és a len

Írta: Pap Máté és Pap Csenge (8 évesek), Túrkeve

Egyszer volt, hol nem volt, ez még az idők kezdetén volt, amikor is a magok útra keltek, hogy benépesítsék a Földet.

Három magocska – a rizs, a búza és a len – elhatározta, hogy nagy dolgokat fognak véghezvinni, fontosabbak esznek, mint a többi növény.

Az első magocska, a rizs indult útnak először, s megígérte, hogy visszatér, s beszámol a többieknek. Így is történt. A rizs elmondta a többieknek, hogy nagyon sok ember él a Földön, és nagyon megörültek neki. Ő, a rizs, képes arra, hogy jóllakassa az embereket. De – sóhajtott egy nagyot a kis rizs -, nagyon nagy ez a Föld és nagyon sok az ember, nem tud ő egymaga mindenkit megetetni.

Útnak indult a búza is és már tudta, hogy az ő feladata az lesz, hogy azokat az embereket is jóllakassa, akinek nem jutott rizs.

Így is lett.

Kicsit szomorkodott a len. Mit is tegyen? Mivel váljon ő most hasznossá?

Elindult ő is a Földre, látta, hogy az emberek most már nem éheznek, de azt is látta, hogy a ruházatuk nagyon szegényes. A testüket állatok lenyúzott bőrével fedik be. Amikor ezt meglátta, tudta, hogy mi lesz az ő feladata. Fel fogja öltöztetni az embereket. Az emberek a lenből vásznakat szőttek, és szép ruhákat készítettek. Így történt, hogy az emberek számára a rizs, a búza és a len fontosabb növény lett, mint a többi.

Szeretetből nőtt fa

Írta: Kürthy Réka, Székesfehérvár

Történt azon a tavaszon, hogy közel s távol valamennyi kis falu összes fájának termését elverte a jég. Hiába hívták életre babaszínű, gyöngye virágaikat a fák akkor is, mint mindig, a természetnek most más szándéka volt, s a következő reggelen a méhek hiába keresték kis bölcsőiket az ágakon.

Élt az egyik faluban egy öreg anyóka, aki különösen nagy szeretettel gondozta kertjét, s a természet mindig bőséggel jutalmazta gyöngye kezének nyomát. Volt a kertben egy gyümölcsfa, mely különösen hálás volt a törődésért, s hogy abban a mostoha évben sem okozzon csalódást az anyókéknak, két levele alatt mégis csak megóvott a jég verésétől egy kis virágot. A virág örült cseppnyi életének, s hálából oly különlegesen szép terméssé vált nyárra, hogy az anyóka nem győzött csodálkozni.

„Elviszem gyermekeimnek, unokáimnak – gondolta. - A jég mindenüket elverte, egy gyümölcs nem sok, annyi se termett nekik ez éven.”

Az anyóka sohasem ment üres kézzel szeretteihez, most is megrakta kis szekerét süteménnyel, tojásokkal, és még ki tudta mi mindennel, s a különleges termést gondosan odatette a csomagok tetejére. El is indult mindjárt, és csöndesen zötykölődött a szántóföld mellett, a kis földúton. Hanem a föld göröngyös volt, s az anyóka nem vette észre, hogy valahányszor a kerekek átugrottak egy kavicsra, a gyümölcs mindig lejjebb és lejjebb csúszott a csomagok közt, mígnem egyszer csak végleg leesett a kocsiról, gurult egy keveset a földön, majd a búza között találta magát.

Abban az esztendőben aszályos volt a nyár, s a föld egy csepp víznek is örült volna, de hiába áhítozott, mert egyetlen felhő sem vette arra az útját. Az emberek szomorúan nézték, mint lankad a búza, s a családok esténként nehéz szívvel beszéltek, milyen kevés kerül majd ebben az esztendőben a csűrökbe. Egy kisfiú, aki alig volt nagyobb, mint maga a búza, meghallotta szülei bús sóhaját.

„Van nekem kannám – gondolta -, majd én meglocsolom a búzát a kút vizéből, hogy sok-sok búzaszem teremjen idén is.”

Elkezdte öntözni a búzát, de bizony a kanna hamar kiürült.

„Nem baj – gondolta -, azért legalább ezen a kis részen szép lesz a termés, s nem lesznek olyan szomorúak a szüleim.”

S kiment másnap, harmadnap, minden nap hajnalán, és megittatta a szomjas földet azon a kis rész en, ahogy karja erejéből telt.

Nem vette észre, hogy az éltető vízért nem csak a búza hálás: ezen az apró területen állapodott meg az anyóka kocsijáról lepottyant gyümölcs. Az éltető víz, a selymes napsugár és az oltalmat adó búza között a gyümölcs magjában megindult az élet, s nemsokára apró kis rügyecske dugta ki belőle fejét, hogy meglássa a világot.

Hamarosan elérkezett az aratás ideje, s a kaszák szomorúan suhogni kezdtek a gyenge termés alatt. Egy kis részen azonban igen szép volt a búza: erős, fényes szálakat lengetett a szél, s az egyik boldog szívű legénynek eszébe jutott valami: azon a kis részen szív alakban állva hagyta a búzát. Amikor kedvese kihozta neki az ebédet, majd a könnye csordult a játékos szerelmi vallomás láttán. Azt a kis területet később sem aratta le senki, s ez a kedvesség mindenkinek mosolyt csalt az arcára, aki csak arra járt. Senki sem vette észre, hogy a szív közepén egy kis vesszőcske igyekezett a fény felé és egy kis gyökér a föld mélyébe. A hullámozó arany simogatta, védte a kis életet, mely vele együtt menekült meg a kaszák élettől. A következő években nem szántották fel a búzaföldet, hagyták, hogy azon a területen újra erőt gyűjtsön a föld. A vesszőcske így zavartalanul cseperedhetett, s a napsugarak

ölelése, a szél nevetése, az eső simogatása és az új erőt gyújtott föld tápláléka lassan felnevelte a kis fát.

Amikor legközelebb szántásra került a sor, az emberek meglepetten látták, hogy egy erős, terebélyes fa áll az egykori búzamező szélén. Az első csodálkozás után nagyon megörültek neki: a földművesek mindig hús pihenőt leltek koronája alatt. Hamarosan minden ember az ő oltalmát szerette, az ő tövében leheveredve pihentek a környék falvainak dolgos kezű lakói. A fa örült, hogy viszonyozhatja a sokévi gondoskodást, amelynek életét köszönheti, s hálából a következő tavaszon sok-sok tiszta, gyöngye virágot bontott, nyárra pedig számtalan édes gyümölcsöt érlelt az emberek nagy örömére.

Egy nap, mikor az anyóka – aki igen-igen öreg volt már akkor – arra járt, észrevette a különlegesen nagyszerű gyümölcsöket. Ahogy nézte a fa sok-sok ajándékát, felismerte bennük azt a termést, mit esztendőknél előtte oly féltve vitt szeretteinek. Láta gyermekeit, unokáit s most már dédunokáit is, ahogy boldogan falatoznak a gyümölcsből, melyből annyi évvel ezelőtt csak egy volt az egész vidéken. Öreg szemébe könnyet csalt az emlékezés:

„Lám, mennyi sok édes ajándék az élettől! Akkor csak egyetlen egy volt, féltettem, óvtam, el akartam osztani azok között, akiket szeretek. Akkor azt hittem, hogy elvesztettem, s most itt van nem egy, hanem annyi, hogy mindenkinek jut belőle.”

S a fa ott áll azóta is. Nincs oly nagy vihar, amely letörje, nincs oly hosszú aszály, amely kioltja életét. A vihar erőpróbái, az aszály sanyargatása csak még erősebbé tették. Esztendőről esztendőre terebélyesebb, egyre nagyobb hús árnyéka, egyre több virág-gyereket, egyre több érett gyümölcsöt ad.

Zelk Zoltán : A PATAK MESÉJE

A patak szélén álldogáló bokor egyszer megkérdezte a locsogó pataktól:

- Mondd, hová sietsz, hogy sohasem állsz meg? Mi dolgod van tulajdonképpen?
- Elmondom – felelte a kis patak -, ha versenyt futsz velem, mert hosszú történet ez, s nincs

időm óra hosszat beszélgetni. De ha akarod, utam végén elmondom a folyóparti fának, s megkérem, hogy üzenje meg neked egy falevélen.

A bokor örömmel beleegyezett, s várta, hogy mikor jön meg a falevéltre írt üzenetét. Nem sokáig kellett várnia, harmadnap odaérkezett a Természet postása, a szél, s a bokor ágai közé hajította a folyóparti fa üzenetét. Köszönt is, de nem állt meg, hiszen még messze út várt rá, erdőkbe, kertekbe, hegyek tetejére vitte a rábízott faleveleket.

A patak parti bokrok kíváncsian hajoltak össze a lombjukkal, valamennyien tudni akarták, mi van a levélben. Kérték is társukat, hangosan olvassa el a levelet. De várniuk kellett, míg kisüt a nap, mert bokor társuk bizony már öreg volt, s csak napfénynél tudott olvasni. Mikor aztán a nap kisütött, megtanulhatták végre, hogy miért olyan sietős az útja a pataknak.

- Egyszer régen, nagyon régen négy testvér élt a földön: négy kis forrás. Nagyon szerették

egymást, boldogan éltek együtt a hegy tövében, csak azon búsultak, hogy nem vándorolhatják be az egész világot. Öreg barátjuk, a hegy azt tanácsolta nekik, hogy az egyik induljon világgá, s ha hazajön, mesélje el a többieknek, mit látott.

Így is történt. Nagy búcsúzkodás, sírás-rívás közepette útra kelt a kis forrás, miközben a hegy, a szél, s az erdő jó tanácsokat kiabáltak utána. Az otthon maradt három testvér pedig egyre várta, hogy visszajöjjön. De hiába várták, elmúlt egy év, elmúlt kettő, elmúlt három, a forrás még mindig nem tért vissza. Amikor aztán a negyedik évben is hiába várták, elhatározták, hogy egyikük elindul, s megkeresi. Igen ám, de hol, merre, amikor már a negyedik évben nem hallottak róla semmit? Így töprengtek, szomorkodtak, amikor váratlanul egy madár szállott le hozzájuk, s kéretlenül is megszólalt:

- Nagy hírt hozok nektek a testvéretekről! Akár hiszitek, akár nem, már nem forrás ő, hanem

tenger! Olyan nagy, és olyan hatalmas, hogy három hét alatt sem tudok átrepülni a partjai között. Ő már nem jöhet többé közétek, de nagyon vágyik utánatok, s ezért azt kéri, hogy ti menjetek hozzá.

Egyéb se kellett, az egyik forrás rögtön útra kelt, s ment, amerre a madár vezette. De ő sem jött vissza, sem egy, sem két, sem három év múlva, helyette is a madár jött el a negyedik évben.

- Akár hiszitek, akár nem, folyó lett a ti testvéretekből! Nagyon vágyik már utánatok, s kéri, hogy menjetek el hozzá...

Amikor idáig ért a bokor az olvasásban, megszólalt a patak:

- Egy percre megállhatok, a végét már én mondom el. Amikor ezt meghallottam a madártól, én

is útra keltem. Patakká változtam, s azóta is mindennap elszaladok folyóvá lett testvéreimhez. Legkisebb testvérem, a forrás üzenetét viszem a folyóhoz, ő pedig a tengerhez. Így élünk mi négyen azóta is együtt, így szeretjük egymást továbbra is, s így fogjuk szeretni, amíg világ a világ...